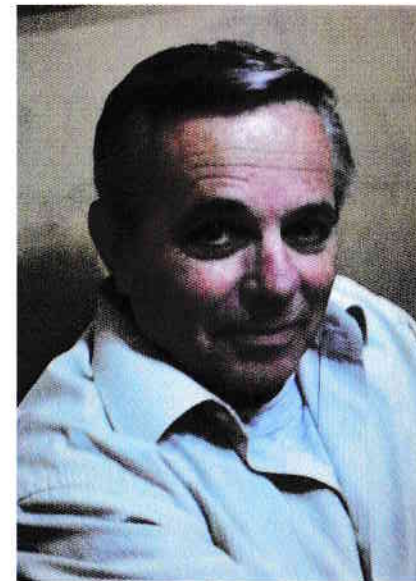

LBRIS

We know
books

Roni Căciularu

STRICT PERSONAL

R PROVIMED
PUBLISHERS

Romania

 Editura SAGA

Israel

Israelieni (limba română), deține Diploma de onoare acordată de aceeași Asociație, pentru publicistică, cu referire la poetul Shaul Carmel. În „Diploma de excelență - Bacău 600”, se menționează că această distincție i se acordă, de către Primăria municipiului, domnului Roni Căciularu „pentru importante contribuții aduse Bacăului și locuitorilor săi”. Totodată, scriitorul Roni Căciularu deține, printre alte semne de apreciere și stimă, premiul „F.Brunea-Fox”, decernat de Centrul Israeliano-Român și Revista „Maximum” pentru volumul „DRAGOSTE ȘI PARFUM DE PORTOCALĂ”.

Roni Căciularu s-a bucurat de o bună și notabilă primire din partea unor renumiți critici și scriitori din România.

Cărți publicate:

- *Arc voltaic - Ed. IPP (Intreprinderea Poligrafică Bacău), 1972, Bacău, Romania
- *Dragoste și parfum de portocală,- Ed. Aldine, 2013, București, Romania
- *Cafea și fum de țigară - Ed. Rexlibris & Ed. Saga, 2017, Rishon LeTsiyon, Israel
- *Hoinar de suflet halandala, 2018; Ed. Saga, 2018, Rishon LeTsiyon, Israel
- *Reporter, angajatul nimănui - Ed. Saga, 2019, Rishon LeTsiyon, Israel
- *Acuarele de demult - Ed. Saga, 2020, Rishon LeTsiyon, Israel
- *Strict Personal -- Ed. Rovimed & Saga, 2022, Bacău, Romania - Rishon LeTsiyon, Israel

CUPRINS

Prefață.....	3
La Bacău, la Bacău - în orașul meu !... ..	5
Mici tablouri de-altădată	9
CINEMA ȘI SEMAFOARE	14
MOTOCICLETE, ROGOJINI ȘI CEVA IUBIRI	
SECRETE	17
JURNAL DE SRIITOR.....	21
CÂND TE UIȚI ÎN URMĂ	22
PUȚIN RETRO	27
„La Bacău, la Bacău”, în orașul meu... ..	31
UN TITLU DE NOBLEȚE.....	35
SEMIȚE DE BOSTAN ȘI UN BANDIT DIN STRADA	
MARE	39
PE CÂND ERAM ȘCOLAR... ..	44
DESPRE „SRIITORI”	48
Promenând pi Centru... ..	53
Lumea, ca la Teatru.....	59
ȘI-N PARC FANFARA CÂNTA !.....	63
CU AL. MIRODAN ȘI-UN SUNET DE VIOARĂ	68
VROIAM ATÂT DE MULT, PUTEAM ATÂT DE	
PUȚIN	73
DOMNULE JEAN STEIGER, CE-AȚI ZICE DE-O	
CAFEA !?... ..	82
LA FACULTATE ȘI RETUR	88
Întâlnirile mele cu... niște „diavoli”	94
Aurora boreală, într-o seară	102
„ CÂTE-O VORBĂ PENTRU TINE! ”... ..	110

„ GHIȚĂ GÂNDAC” !.....	122
CIAU, CIAU, BAMBINA!.....	127
ZIARIST PRINTRE PRIMII SECRETARI	134
De ce, naiba, scriu ?!.....	141
„Tira-i tira, hopa-i hop!”.....	146
SUB LUMINA UNEI FLORI.....	152
Posfață.....	155
Despre Roni.....	157

întâlniri culturale - cu mine, un editor în devenire, pasionat de tehnologia digitală, traduceri, media electronică și tot ce facilitează producția modernă a fermecatului obiect numit **Carte**, fie ea tipărită sau citită online. Din fuziunea acestor căutări s-au născut câteva cărți de mare emoție autobiografică, sau colecții de eseuri critice pentru persoane, prieteni, artiști și publiciști ai vremii noastre. Roni mi-a predat cu încredere munca legată de redactare, grafică și pregătire pentru tipar a trei sau patru cărți care au devenit revelații memorialistice pentru o perioadă de vârf în cultura românească din Țara Sfântă. Sper că volumul de față „*Strict Personal*”, să atingă în Bacău și în România, interesul cititorilor pasionați de retrospective și de fine analize ale oamenilor, a firilor și a timpurilor pe care le-am traversat împreună - noi de la 1500 km distanță... și totuși cât de aproape...

Mulțumesc editurii **Rovimed** pentru frumosul gest prietenesc de a-l face cunoscut pe Roni Căciularu în țara sa natală.

Adrian Grauenfels, Editor SAGA

La Bacău, la Bacău - în orașul meu !...

În orașul meu, în orașul meu, mă întorc mereu, clipă-n infinit, murmur amăgit, clipă lângă clipă, șoaptă de argint, cântec de alint... În orașul meu, în orașul meu, am rămas doar eu. Singur cu ce-a fost, fără vorbe, fără rost; rotocoale, fum, țigări, cafea, cu amici și nimenea. Plouă, ninge-i primăvară - pentru-a câta oară? Pe trotuar alături saltă, altă lume, altă... Iar Bacovia cu tutun, umblă straniu, taciturn...

Strada. Mă cufund printre trecători. Anonim. Pe cei mai mulți nu-i cunosc. Nici ei nu mă știu. Altădată ieșeam prin oraș, și la fiecare câteva minute, mă opream cu câte altcineva, mai schimbam o vorbă, două. Strada freamătă și, nu știu de ce, mă simt bine așa, stingher și necunoscut de nimeni. E cam ciudat, dar e bine. E un sentiment de libertate, de imponderabilitate chiar, vizavi de grija de altă dată, de a nu lăsa în urmă-mi vreo impresie rea, de a nu greși cu ceva, față de alții, față de mine...

Nu-mi era deloc indiferent cum pot gândi oamenii despre mine. Azi sunt mai sigur pe propria-mi persoană, știu ce am putut, ce nu; știu ce am lăsat în urmă, știu cam

câte parale fac. Și sunt poate și ceva mai detașat. Nu pot părea decât ce sunt! Aici, în orașul tinereții mele, aici unde mă cunoșteau atâția oameni, și datorită ziarului la care scriam, sunt acum Nimeni, cu n mare! Și nu-mi pare rău. Sunt Nimeni, zic eu, dar un nimeni cu conștiința curată; când mă uit în oglindă - nu roșesc. N-am fost, ca ziarist (iertat să fiu, dar n-am la-ndemână, acum, altă expresie) ca ziarist n-am fost „pupincurist” - ca mulți colegi de breaslă din vremea mea - și am știut să fiu un prieten adevărat. Am mai știut să ajut oameni pe care nu-i cunoșteam, din simplul motiv că erau niște oameni... Ei, da!... o spun eu, că mi-au murit laudătorii! Totuși adevărul, acum când puțini îl mai caută, sau și mai puțini îl respectă, e bine să fie spus. Așa, de amorul artei!

Trec acum pe stradă, pi „centru’ ”, anonim și senin. Sunt cel ce-a fost și nu mai este, sunt cel ce este tot ce-a fost! Trec o dată cu mulțimea străzii, o picătură dintr-un val. Mergem umăr lângă umăr, ne depășim unii pe alții, o parte suntem în sens invers, dar avem grijă să nu ne incomodăm.

...Oameni, pe stradă, care ne urmăm fiecare destinul, cu grijile și nevoile și gândurile ce le avem. Nimeni nu cunoaște pe nimeni. Așa mi se pare. Este, de fapt, senzația pe care o încerc întotdeauna, când mă aflu într-un oraș mai mare. O mulțime de „ego”-uri, comună fiind doar dorința unei anume decențe, împreună cu o subtilă bucurie de a exista, de a umbla, de a ajunge.

Palatul Prefecturii. Nu departe, casa în care am locuit. Privesc de jos, ca Romeo spre balconul Julietei. Alte

gânduri, alte simțăminte. La geamuri, flori în glastre. Flori pe care, poate, eu le pusesem, fără să știu: în gând, în vis, în șoaptă... Acum ele sunt aievia! Cineva are grijă să fie aievia. Flori albastre-mov, cu frunze verzi, pufoase. Sunt Violete de Parma.

Fără să vreau, îmi amintesc de iubiri de altădată. Primul buchețel pe care l-am oferit: lăcrămioare. Era o iubire interzisă. Eu evreu, ea nu. Ambele familii se opuneau. Dar și noi!... Minunată și unică iubire. Niciodată n-am mai dăruit, de-atunci, cuiva, lăcrămioare. Niciodată! Erau delicate, mici, parfumate. Erau lacrămioare de bucurie, de împlinire, de taină și puritate. Dar fără de speranță. Trăiam doar clipa, clipele, sub semnul florilor acelea delicate, albe și înlăcrimate. Prma iubire, interzisă și minunată!

În orașul meu, în orașul meu, picură pe suflet, stropi de curcubeu.

Parcul Libertății (azi Cancicov), cu extraordinare întâmplări de taină și superbe secrete stelare. Și-apoi, elegantele plimbări de Duminică dimineață - spre amiază, sub cer de primăvară cu muguri de soare, cu lume cochetă, în mișcare lentă, agale. Devălmășie de sărbătoare, cu farmec moldovenesc și-alei asfaltate, lângă iarbă și flori, în parcul plin de tihnă elegantă. Și soarele era de aur violet...

Mașinile, pe stradă, la ieșirea din Parc - indiferente la pulsul și frumusețea clipei pietonale.

...Trotuarele Bacăului au ritmul lor, n-aș zice lent, dar rareori grăbit. Mai degrabă obosit, grăbit cu frână, o grabă încetinită de greul care apasă parcă fizic pe umerii

concetățenilor mei. Șoseaua însă are trepidația ei dinamică, impetuoasă, rapidă, ultrarapidă. Mașini de tot felul, în viteză, dând ritm și energie orașului. Este artera principală (se numea cândva Europa 20). Am cunoscut-o altă dată, într-o postură mult mai liniștită. Aceasta e, de fapt, drumul care leagă Bacăul cu Europa, este un pretext care dă orașului o dimensiune și un aer aparte, este șoseaua care aduce Europa în Bacău. Simbolic și concret. Azi acest drum se numește E-85. Și s-ar mai putea chema „un drum numit Speranță!”...

Mi-ar place să știu că orașul meu va ști cum să circule pe drumul acesta asfaltat, lung și greu. Și vreau să cred că băcăuanii vor face din acest oraș, din acest minunat și frumos oraș, o capitală, o capitală românească a unei Europe băcăuane.

... Dar Bacovia nocturn, umblă trist și taciturn.

Mici tablouri de-altădată

(Mici secvențe cu gust de mezeluri sfinte)

Mărunte amintiri. Din Bacăul de-altădată. Din copilăria de-altădată. Din carnetul de vise de-acum. Le notez oarecum printr-o așa zisă „metodă a dicteului automat”. Fără vreo logică ori cronologie riguroase. Puncte din memorie. Funigei de curcubeu. Clipe de demult (și nu prea). Frânturi. Tablouri dintr-o expoziție...

Mă aflu, din nou, „pi centru”, la Bacău... Teatrul și fostul cinema „Măraști”, „Alimentara” de-altădată, cu program non-stop, vânzătoare drăguțe, la care, încă de pe când eram prin clasa întâia, mă uitam cu drag și cu chemare. Lucru pe care-l simțiseră, pe semne, și ele. Pe la ore fără lume (cum ar fi cele de amiază) se strângeau să

ciorovăiască. Uneori mă nimeream printre ele, cu toată timiditatea mea incurabilă. Vorbeam, glumeam, mă aflam în treabă, în timp ce unul din părinți făcea cumpărăturile obișnuite. La un moment dat, una mă-ntreabă, ca pe-un copil simpatic ce cred că eram: „Pe cine din noi, fetele de-aici, iubești tu cel mai mult?” Ce-ntrebare?! Cum să spui, așa, în gura mare, uite, tare-mi place de Paula, cea cu obrazii roșii și rotunjimi ce miroseau a mezeluri? O altă față vine însă în ajutorul meu, văzând că mă codesc să răspund: „Uite, ai aici hârtie și creion, scrie un nume” (le cunoșteam pe toate!). Mă dau mai deoparte și scriu numele celei dragi mie, sincer și emoționat. Numai că în grabă, nefiind deloc „scriitor” iscusit, am „mâncat” o literă: pe primul „a” al acestui nume. Se-adună toate, citesc, șușotesc și râd, râd de nu mai pot, în timp ce eu transpirat și roșu de emoție, nu înțeleg nimic. Până când Paula însăși îmi arată cum se scrie numele ei, adică cu toate literele.

Dar ea a înțeles, totuși, ce-a înțeles, și mi-a zâmbit cald. Era un zâmbet cu gust de mezeluri ...

Afară plouă, e ceață, talanga burlanelor s-aude șoptit și melancolic, grădini, pomi, liliac rezonând din depărtare, iar la „Telefoane”, în față - giocei. Ghiocei și viorele. Vânzătorii - țărani ponosiți, nebărbieriți, întunecați. Sau țărăncile cu broboadă neagră, haine ponosite, deloc preocupate de înfățișarea lor; câteodată erau și țigănci, ghemuite în zăpada primăverii, lângă ziduri, la margine de trotuar. Dădeai un bănuț, luai buchetul gingaș-suav și rămâneai cu un gust amarui. Revăd cu ochii minții, și azi, formidabila tristețe a săracilor vânzători de ghiocei ...

Garduri, câini care latră seara, prelung. Săniile trase de cai cu zurgălăi, pe străzile încă-nzăpezite. Clopoței, Zurgălăi. Colinde. Am fost și eu cu colindătorii... De Anul Nou, am fost și cu „buhaiul”, la urat, împreună cu câțiva colegi și prieteni, români și evrei. După posibilitățile noastre de orășeni sădea ce eram și după mintea noastră de atunci, „buhaiul” era făcut dintr-o cutie rotundă de tablă, de la renumitele bomboane „Desrobirea”. Sunetul produs de acest original instrument era, cu mare indulgență, doar de... vițică și nicidecum așa cum ar fi trebuit să fie. Dar copilăria este mare meșteră în compromisuri, atunci când ea vrea... Și-așa răgușeam noi pe la casele oamenilor, cu „la mări roata măi flăcăi!”, alegându-ne până la urmă și cu câțiva leuți... Pocnitori, în loc de bice, cumpăram, se pare, de la magazinul „Tzeler”, din centru, de vizavi de clădirea impunătoare a Poștei. Vitrina cu jucării de la Tzeler...

Ehei, ce vitrină multicoloră era aceea!, plină de frumusețe, misterioasă și prietenoasă și ademenitoare. Moș Crăciun, în mantie roșie, bate dinăuntru în geamul puternic luminat. Geam peste care s-a așternut o promoroacă groasă și înflorată, astfel că ne era îngreunată vederea jinduindă. Dar năsurile noastre și respirația intensă de copii curioși, făceau ochiuri care străpungeau argintul geamului. Iar privirile și sufletul ajungeau, în cele din urmă, lângă formidabilele jocuri mecanice, sau lângă blondinele păpuși, ori soldățeii din plumb, sau mașinuțele colorate, care parcă alergau singure în imaginația noastră; te vedeai parcă jucându-te cu locomotive și vagoane, cu șinele lor, te atrăgeau tot felul de figurine, ochenele cu

caleidoscop colorat, pistoalele cu petițe, artificii încă neaprinse. Degeaba bătea Moșul, cu bastonul, de lângă bradul împodobit cu globuri, în geamul acelei vitrine cu vise de promoroacă. Bastonul Moșului se auzea înfundat. Dar lumina aceea puternică, cu irizări de curcubeu, din interiorul vitrinei Tzeler, mă fascinează și acum. Flori mate și strălucitoare, în vitrina copilăriei. Flori cu parfum de aer rece și sănătos.

...Fulguia. Centrul orașului, strada principală, ziua în amiaza mare. Imagine de ilustrată postală, din secolul trecut. Bufnituri burdușite, de la căzături pe ghiață. Icnituri. Paltoane scuturate, zâmbete care ascund și durerile buftaiurilor celor mari și mici, deopotrivă. Căciuli îndreptate cum se cuvine, pe cap. Râsete în plină stradă. Viață frumoasă. Cu griji și cu mici și mari bucurii. La ghețuș, ca la ghețuș!...(La margine de stradă, pe unde trec mai pe mijloc birjile și unele mașini, zăpada e adunată în mormane). Ghețușurile de pe trotuar strălucesc în culori închise. Unii ocolesc locurile alunecoase, pedant, atent. Alții privesc admirativ și condescendent. Dar „neconformiștii” se aruncă cu sete, cu ambiție și veselie. Ziua în amiaza mare, în plină stradă.. Toți eram atunci copii. Cel puțin, așa mi se părea. Și ninge. Bogat și rar ninge...

Poșta Centrală. Poșta cu „scriitorii de petiții” în holul mare, la masa cu sticlă. Petiții scrise caligrafic, frumos, în limbajul conțopistic. Scrisori - contra cost - așternute cu condei și peniță de tablă, muiată pedant în călimara de birou, în care se mai găsea uneori câte-o muscă

moartă. Scrisul cererilor timbrate era ocupația câtorva întreprinzători particulari, unii veterani de război, cu niscaiva știință de carte. (Nu era puțin, în acea vreme!). Oamenii cu necazuri trimeteau câte-o petiție, o cerere, o plângere. Plăteau, dar câștigau ceva foarte important pentru ei: o fărâmă de speranță! Cine știe, poate...

Lângă Poșta - „Librăria noastră”. Afară-i iarnă și toamnă, și ninge și-i lapoviță. Înăuntru, în librărie - cald, plăcut. Rechizite școlare și de birou. Cărți. Pagini. Litere. Domnul Bacovia zâmbeste trist și resemnat, din ninsoarea timpului, de-afară. Cerul e înourat. E-o „vreme de beție”... Domnul Bacovia trece prin dreptul Librăriei. Îl zăresc prin ușa cu geam aburit. E nebărbierit. Adus de spate. Într-un palton cam lung, de culoare închisă. „Și toamna și iarna / Coboară- amândouă; / Și plouă și ninge / Și ninge și plouă”... Este același băcăuan care altădată, înflorat, vibra în primăvară : „Mugur alb, și roz, și pur / Te mai văd, te mai aud! / Vis de-albastru și de-azur”...

Litere sfinte, din raftul de amintire al micii Librării, de lângă Poșta din Centru.

Le mai văd, le mai aud...